

lovilona48@freemail.hu

(Lovassy Ilona, **2010.07.12 11:15**)

Kedves Zoltán,

minden tisztelem a segíteni akarásé. A legszebb emberi tulajdonság. Szeretetből, önzetlenül adni, csak a magyar ember képes.

Én csak egy egyszerű nagymama vagyok, aki immár hatvan éve járom az Élet iskoláját.

Az én meglátásom, hogy a nagy Magyar Esztendő évkörében, most a legsötétebb decemberi időszakot éljük, amikor úgy tűnik, hogy a pusztulás, a halál győzedelmeskedik. De mi a Mag népe vagyunk, amely mag-ába hordozza az örök Élet ígését. Láthattuk, hogy még a 25.000 éves mag is képes életre kelni, mert ez a Teremtőtől kapott feladata.

Azt mondja „a határon túli?”Ma minden magyar ember határokkal van elválasztva egymástól. A családokon belül, a barátok...de mindezt ön is tudja. Nem az országhatár a legnagyobb gond, hanem az, hogy úgy is érezzük, hogy létezik.

Segíteni, adni, csak annyit tudunk, amennyi mi magunk vagyunk.

Hogy fogy a magyar, mennyi a magyar? Csak a Teremtő tudja. De mindig volt és lesz elegendő a feladatunk elvégzéséhez. Lehet hogy az élet történelemóráján az utóbbi vizsgákon elbuktunk,de amíg idáig jutottunk, sokszor feletünk jelesre. És még fogunk.

Mindenfelől azt a bírálatot hallom, hogy az anyaország nem tesz meg mindent a határon túliak autonómia törekvéseinek elérésében. De kérdem én, Magyarországon ma létezik magyar autonómia?

Amit a magam számára nem vagyok képes megteremteni, abban másnak sem segíthetek. Nincs miből.

Köszönet ezért a honlapért, köszönet minden véleményért, hozzászólásért, ilyenkor mindig megrövidülnek a minket elválasztó határok.Tudom, ha önmagunkban megszüntetjük,el is tűnnek.

Válasz

...

(Kovács Zoltán, **2010.07.11 08:44**)

Sajnos a határon túli magyarok elveszőben vannak!

Nekünk feladatunk összetartani őket, s szerencsére vannak együttesek, akik ezt segíteni tudják!

Válasz